

רע"פ 8344/15 - עלי מחאמיד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8344/15

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: עלי מחאמיד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 20.10.2015 בעפ"ג 16711-05-12 שניתן על ידי כבוד השופטים: א' טל - נשיא, ז' בוסתן וש' בורנשטין; ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד מוחמד עסלי
החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (הנשיא א' טל והשופטים ז' בוסתן וש' בורנשטין) בעפ"ג 16771-05-15 מיום 20.10.2015, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בנתניה (השופטת ג' ציגלר) בת"פ 39789-05-13 מיום 25.3.2015, בגדרו נגזרו על המבקש שלושה חודשי מאסר בפועל והפעלת עונש מאסר מותנה לתקופה של שישה חודשים אשר ירוצו בחפיפה של חודש וחצי, כך שסך הכול ירצה עונש מאסר בפועל למשך שבעה חודשים וחצי; חמישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור כל עבירה על חוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל); והתחייבות בסך 4,000 ש"ח לתקופה של שנתיים, שלא יעבור כל עבירה על חוק הכניסה לישראל.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. המבקש הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום, בעבירה של הסעת תושב זר השווה שלא כדין, לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל. על פי חלקו הכללי של כתב האישום, במועד הרלבנטי לביצוע העבירה היה חסן אבו זינה (להלן: חסן) תושב השטחים ששהה בישראל שלא כדין. על פי עובדות כתב האישום, ביום 30.8.2012, במושב גאולים הסיע המבקש את חסן ברכב מסוג איסוזו.

3. ביום 25.3.2015 גזר בית משפט השלום את עונשו של המבקש. בית המשפט קבע, כי העבירה שביצע המבקש פוגעת בריבונות המדינה וביטחונה. לאחר שעמד על מדיניות הענישה הנוהגת קבע בית משפט השלום, כי מתחם העונש הראוי נע בין מאסר על תנאי ועד שמונה חודשי מאסר בפועל. בבואו לקבוע את העונש בתוך המתחם, התייחס בית משפט השלום למספר נסיבות מקלות וביניהן, הודייתו של המבקש וחרטתו; נסיבותיו האישיות ומצבו הכלכלי הקשה; והזמן הבלתי מבוטל שחלף מאז ביצוע העבירה. לחומרה שקל בית משפט השלום את עברו הפלילי של המבקש. בית המשפט החליט שלא לקבל את עמדתו של שירות המבחן, אשר המליץ להימנע מהשתתפות עונש מאסר בפועל. על כן, נגזר עונשו של המבקש כאמור בפסקה 1 לעיל.

4. המבקש ערער על פסק הדין לבית המשפט המחוזי, אך חזר בו מערעורו, שלא בנוכחותו, באמצעות בא כוחו. בא כוחו של המבקש ביקש בשמו לדחות את ריצוי העונש ליום 15.12.2015. עקב הסכמת המבקש, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו ועיכב את התייצבותו לריצוי מאסרו עד ליום 15.12.2015.

הבקשה למתן רשות הערעור

5. המבקש מלין על כך שבית משפט השלום לא קיבל את המלצת שירות המבחן להימנע מהשתתפות מאסר בפועל ולהאריך את תקופת מאסרו על תנאי. בנוסף, המבקש סבור כי היה מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות ובפרט במצבו הכלכלי והרפואי בעת קביעת עונשו.

דיון והכרעה

6. דין הבקשה להידחות. המבקש חזר בו באמצעות בא כוחו הקודם מהערעור שהגיש לבית המשפט המחוזי. זאת ועוד, בית המשפט המחוזי אף הסכים לעכב את ביצוע עונשו של המבקש נוכח בקשתו של האחרון לדחות את ערעורו. המבקש לא הזכיר במילה בבקשת רשות הערעור את השתלשלות העניינים המתוארת ואת בקשתו לדחות את הערעור בבית המשפט המחוזי. די בכך כדי לדחות את בקשת רשות הערעור.

7. למעלה מן הצורך, גם לגופם של דברים לא מצאתי כי יש דבר בטענות המבקש. מעיון בבקשה עולה, כי מכלול טענותיו של המבקש נוגעות לעניינו הפרטני בלבד ואינן מעלות כל סוגיה כללית או שיקולי צדק מיוחדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). הטענות בבקשה מתמקדים רובם ככולם בגזר דינו של המבקש, וכידוע, טענות לעניין זה אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה, אשר אינם מתקיימים בענייננו (ראו: רע"פ 2275/15 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (5.5.2015)). אינני יכול לקבל אף את טענות המבקש ביחס להמלצת שירות המבחן, אשר על אף הערכת מקצועיותו הרבה, מהווה המלצה בלבד, ובית המשפט

רשאי להפעיל את שיקול דעתו בהתחשב בכלל האינטרסים העומדים לפניו (ע"פ 5626/14 לנקין נ' מדינת ישראל (2.8.2015); רע"פ 4144/15 אבו אלטיף נ' מדינת ישראל (16.6.2015)). על כל האמור, אין בידי לקבל את בקשת רשות הערעור.

8. סוף דבר, הבקשה נדחית. לפיכך, ממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע העונש.

ניתנה היום, כ"ו בכסלו התשע"ו (8.12.2015).

שׁוֹפֵט
